

ANNEKE EN DE PRINSESJES

DOOR
FRIEDA
VAN FELDEN

J. BOTTEVA

Ken je Anneke? Kijk, daar loopt ze. Met een rood jurkje aan en een rode strik in het haar. Ze gaat naar school en ze huppelt over de weg. Ze heeft pret in haar eentje.

Nu is ze bij het huis van Loes. Ze roept heel hard, maar de deur blijft dicht. Want Loes is al weg.

O, kijk eens, daar ligt wat bij het hek. Iets wits. Een stuk papier? Of een brief? Wat zou dat wezen? Anneke raapt het gauw op. Ze keert het om . . . o! de prinsesjes! Zo maar op de vuile grond, alle drie! Beatrix heeft een natte, zwarte mop boven op haar neus en Margriet heeft modderhanden. Alleen Ireentje is nog helemaal schoon.

Anneke is zo blij. Ze denkt: dit is het aller-mooiste portret van de prinsesjes. Het mag vast wel boven mijn bed hangen. En ik vraag Mam om een lijstje.

Van wie zou het . . . neen, neen, dáár wil Anneke niet aan denken. Het is van háár,

want zij heeft het gevonden. Eerlijk gevonden. En ze vindt die prinsesjes zó schattig.

Ze kijkt naar alle kanten. Zie je wel, er is

geen mens in de laan. Er loopt niemand te zoeken. Ze mag ze lekker houden. Het mooie potret is van háár.

Een zachte stem binnen in Anneke zegt: maar iemand heeft het toch verloren. Misschien Loes? Want het lag bij hún hek. Anneke schudt haar hoofd. Neen, dát kan niet, want Loes heeft niet eens zulke mooie prinsesjes. Het is misschien uit een auto gewaaid. Of uit een vliegmachine. Ja, vast uit een vliegmachine, want die gaan altijd zo vreselijk hard. En die komt het toch niet halen. Fijn! Nu is het van mij, denkt Anneke. Want ik heb het eerlijk gevonden. Op het schoolplein staat Loes, in een kring van meisjes. Ze kijkt verdrietig en ze keert haar tas binnenste buiten. Ze zegt: neen, het zit er niet meer in. Ik heb het verloren. En het was juist zo snoezig. Het aller-mooiste.

Anneke schrikt er van. O, wat jammer!

Die prinsesjes zijn van Loes. Ze loopt op-
eens weg. Ze denkt: ik geef ze niet terug.
Ze zijn zo lief. Dan had zij ze maar niet
moeten verliezen. Ze lagen zomaar in de

modder. Prinsesjes in de modder, dat is net zo erg! Dat mag niet. Ik zal er erg goed op passen.

Ze houdt haar tas stijf dicht, maar ze is opeens niet blij meer. Nu kijken er twee verdrietig, Anneke en Loes allebei.

Juf zegt: misschien krijg je de foto wel terug, Loes. Ik zal het in alle klassen vragen, hoor. Ik denk dat de eerlijke vinder ze straks wel komt brengen.

Loes ziet al een beetje vrolijker. Maar Anneke niet. Neen, Anneke niet.

Juf vouwt de handen... o, nu schrikt Anneke nog erger. Ze gaan bidden. Anneke durft haar ogen bijna niet dicht te doen. Ze is stout geweest. En de Heer, die in de hemel woont, weet het. Dat is het allerergste.

Anneke let erg slecht op. Ze kijkt niet naar het bord. Haar gedachten zijn bij de prinsesjes. De prinsesjes van Lóés. Ze denkt:

ik wil ze teruggeven. Dat moet. Maar ik durf niet. Loes zal zo boos zijn. En Juf ook. En ze zullen allemaal zeggen: o, Anneke had de prinsesjes in haar tas. Anneke is geen eerlijke vinder, want die geeft alles dádelijk terug.

O, o, wat is het toch akelig. En zo moeilijk. Anneke krijgt er een kleur van. Ze huilt bijna.

Juf denkt: ik weet het al. Ik moet Anneke helpen. Ze heeft er erge spijt van, dat zie ik wel. In het speelkwartier, als alle kinderen buiten zijn, zal ik die twee wel even roepen.

Dat doet Juf. Ze vraagt: zal je het nóóit weer doen, Anneke? Anneke schudt heel hard met haar hoofd. O, neen, nooit weer! Het mag niet. Maar die Juf! Die Juf weet alles?

Ze duwt Juf de foto in de hand, maar nu schudt Juf neen: Anneke moet ze zélf aan

Loes geven. Dat is naar, maar het moet.
Zal Loes erg boos wezen? . . .

Loes is helemaal niet boos. Ze roept: O, de prinsesjes! Gelukkig! Maar ze begrijpt er niets van.

Juf zegt: Anneke heeft ze voor je gevonden. Je krijgt ze eerlijk terug. En als ze wéér eens wat vindt, dan zal ze het dádelijk teruggeven, hè Anneke.

Ja, knikt Anneke. Maar Loes luistert niet eens. Die is zo blij. Ze roept: ze mogen boven mijn bed, Juf, vanmiddag al. In een lijstje van goud.

Geweldig! vindt Juf. Dat zal mooi zijn. Ik kom vanmiddag bij je kijken met Anneke samen. Mag dat?

Fijn! roepen Loes en Anneke tegelijk. Ze zien weer vrolijk, allebei. Ze lachen. En Juf ook.

